

התובעים:

1. וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761
2. אילן בומבך, ת"ז 022213631

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ואח'
מרח' ויצמן 2, תל-אביב 64239
טל': 03-6932090, פקס': 03-6932091

- נ ג ד -

הנתבעים:

1. רביב דרוקר, ת"ז 027896067

ע"י ב"כ עוה"ד פישר, בכר, חן, וול, אוריון ושות'
מרח' דניאל פריש 3, תל-אביב
טל': 03-6944249, פקס': 03-6944211

2. העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, ע"ר 580605244
3. שוקי טאוביג, עורך ראשי
4. אורן פרסיקו

כולם ע"י ב"כ עוה"ד אלעד מן ואח'
מנ-ברק משרד עו"ד
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 5268102
טל': 03-6114485, פקס': 03-6114486

כתב תשובה לכתב ההגנה מטעם הנתבעים 2-4

בהמשך להגשת כתב ההגנה מטעם הנתבעים 2-4, ביום 12.9.19, מתכבדים התובעים להגיש כתב תשובה.

1. בראשית הדברים ייאמר, כי כתב ההגנה מוכחש. כל התייחסות המובאת להלן בכתב תשובה זה, הינה על מנת להבהיר נקודות מחלוקת מהותיות בין הצדדים. ואולם, אין לראות באי התייחסות מצד התובעים, כהודאה או ראשית הודאה באמור בכתב ההגנה.
2. אשר לסעיף 9 לכתב ההגנה, הרי שיש כאן הפרה של תקנה 75 לתקסד"א, לפיה – "בעל דין יצרף לכתב טענותיו העתק של כל מסמך הנזכר בו, זולת אם אינו מצוי ברשותו או בשליטתו". לא ניתן לפרט לכל אורך כתב ההגנה, עשרות קישורים לכתבות או ידיעות שונות, הן באמצעי תקשורת ישראליים והן באמצעי תקשורת מחו"ל, ולטעון כי "כל קישור לרשת האינטרנט" מהווה "נספח בלתי נפרד ממנו". הלכה למעשה, הנתבעים 2-4 הפרו את הוראת תקנה 75, בכל הנוגע לאמור בהערות שוליים 1-15, 20-21 הזרועות לאורכו של כתב ההגנה (ה"ש 18-19 הפנו למאמרים שצורפו כנספחים 26-27 לכתב ההגנה).
3. אשר לסעיף 10 לכתב ההגנה, התובע 1 (להלן: "סוריאנו") הוא איש עסקים ישראלי-בריטי, שמקום מושבו בלונדון, נשוי ואב לתשעה ילדים, שבצעירותו עלה לישראל בגפו, שירת בשירות קרבי בצה"ל, הקים משפחה ולפני למעלה מ-17 שנה עבר עם משפחתו להתגורר באנגליה מסיבות עסקיות. סוריאנו

לא היה מעולם דמות ציבורית ואף מעולם לא ביקש להיות דמות ציבורית, נהפוך הוא, חייו ועסקיו התנהלו בצנעה. סוריאנו אף לא היה חלק מההוויה הציבורית או הפוליטית בישראל, לא במישרין ולא בעקיפין. הוא מעולם לא נחקר על ידי רשויות כלשהן בישראל או מחוצה לה, ולא עמד במרכז של עניין ציבורי כלשהו. חייו העסקיים או הפרטיים לא נחשפו מעולם בפומבי, עד לאותו יום (12.2.18) בו רביב דרוקר שרבב את שמו - ללא כל בדל של ראייה כדבריו שלו עצמו - בהקשר לאמירה של מפכ"ל המשטרה אלשיך בתכנית "עובדה", וזאת אף שדרוקר עצמו לא האמין, שהדברים החמורים הללו בכלל התרחשו, או שלסוריאנו היה קשר לכך.

מאז ורק מאז, התפרסם שמו של סוריאנו לראשונה ובהקשר שלילי. כמו כן, מאז ורק מאז - לאחר שדרוקר סירב להתנצל ולא נותר לסוריאנו ברירה אלא לתבוע דיבה כדי להגן על שמו הטוב - הפך סוריאנו למטרה של הנתבעים. אלה האחרונים החלו לפרסם, באובססיביות, עשרות פרסומים אודות סוריאנו, תמיד בקונוטציות שליליות. וייאמר כי הנתבעים עצמם יזמו את הפרסומים וכן שיתפו פעולה עם גורמי תקשורת שונים בחו"ל, בקמפיין media-terrorism נגד סוריאנו.

4. אשר לסעיף 11 לכתב ההגנה, הרי שעיקר החשיפות ביחס לסוריאנו, התבצעו לאחר פרסום הכתבה הראשונה, תוך שיתוף פעולה או הזנה הדדית, בין הנתבעים 2-4 לבין אמצעי תקשורת שונים בחו"ל. אכן, ההתבטאות הראשונה של דרוקר לגל"צ (מושא התביעה הראשונה), יצרה לראשונה גל ראשון של פרסומים אך אלה נמוגו במהרה; הגל השני, שהינו קריטי מבחינה נזיקית, הינו גל הפרסומים אשר יזמו ו/או תיאמו כלל הנתבעים, על מנת לממש את זממו של דרוקר, כפי שפורט בכתב התביעה המתוקן וכפי שיפורט להלן.

5. אשר לסעיפים 18-20 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 מבקשים לשוות לאתר "העין השביעית" הילה יוקרתית ואובייקטיבית, אלא שבפועל, לא הצליחו התובעים למצוא באתר ביקורת כלשהי על דרוקר עצמו, לפחות בהקשרים הנוגעים לתיק דגן ולתביעה הראשונה. היכן כאן "הביקורת על התקשורת" בה מתהדר האתר?! היכן חשבון הנפש הנובע ממעשיו של דרוקר המתוארים בתביעה הראשונה?! זאת לא תמצא באתר, ולא בכדי.

6. אשר לסעיף 26 לכתב ההגנה ייאמר, כי דווקא לנוכח מחמאות אלה, נדהם התובע 2 מהתנהלותו של הנתבע 4 בכל הנוגע לסיקור שלו בענייני סוריאנו.

7. אשר לסעיף 28 לכתב ההגנה, הנתבעים 2-4 לא מכחישים כי כאשר הוגשה התביעה הראשונה נגד דרוקר, הם לא פרסמו על כך דבר, מלבד הפניה לאקונית לפרסום של גלובס. זאת במובחן מסקירת העומק שהוענקה לכתב ההגנה שדרוקר הגיש, מייד בסמוך לאחר הגשתו בנט המשפט (יש לזכור כי הוא הוגש בסמוך מאוד לערב חג הפסח). כך יצא, כי קהל הקוראים בכלל לא ידע על מה בכלל הוגשה התביעה מטעם סוריאנו, אך כתב ההגנה נסקר לפניו בהרחבה מופלגת. עוד יודגש, כי טיעון "המשאבים המוגבלים" הינו מגוחך, ומוטב היה אילולא הועלה על הכתובים.

8. אשר לסעיף 31 לכתב ההגנה, הרי שהוא מוכחש מחוסר ידיעה.

9. אשר לסעיף 32 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 מעולם לא כתבו זאת לתובעים, עד להגשת כתב ההגנה. מעבר לכך, ההגנה לפי סעיף 13(7) חלה, אם בכלל, רק על כתבי טענות שהוגשו, ולא על "השלמות פרשניות" של העיתונאי המתמייחסות לטקסט שאיננו מופיע ככזה בכתב הטענות. כאן ראוי להרחיב. אי אפשר שלא לתמוה על העובדה הפרדוקסלית, שהנתבעים לא טענו זאת ואף לא הזכירו ברמז טענה זו, כבר כאשר קרו הדברים במקור, ובמיוחד כאשר נדרשו ביום 24.4.19 להוריד מילים אשר לא הופיעו בכתב ההגנה בנט המשפט. הפוך מכך, הם הורידו מיידית כי הסכימו שאין כל חיסיון מכוח הדין לדברים אשר אינם מופיעים בכתב ההגנה. דהיינו, ברור מעל כל ספק שטענה זו

(ה'המרה" מפורמט אחד לאחר) הומצאה יש מאין לצורך כתב ההגנה בהעדר כל טענה אמיתית והגיונית אחרת. הדעת נותנת, כי אילו הסיפור המופיע כעת בסעיפים 31-32 לכתב ההגנה היה נכון, הוא היה עולה מיידית על הכתב (מכתב, הודעת דוא"ל או אפילו מסרון וואטצפ) ולא 'ממתין' כמה וכמה חודשים עד להגשת כתב ההגנה.

10. אשר לסעיף 34 לכתב ההגנה, הרי שבסעיף 54 לכתב ההגנה שהגיש דרוקר, ישנה הודאה פשוטה בכך שלאחר הגשת כתב ההגנה מטעמו, אכן הופיעו בו "מילים מסוימות" "בצבע לבן". זהו הנוסח אותו 'הוריד' הנתבע 4 למחשבו, בהתאם לאמור בסעיף 31 לכתב ההגנה. כידוע, מסעיף 55 לכתב ההגנה של דרוקר, לא ברור כלל, מתי תוקנה התקלה לכאורה בכתב ההגנה (אך ברור כי היא תוקנה אחרי פרסום הכתבות – הראשונה והשנייה).

11. אשר לסעיף 35 לכתב ההגנה, כאן מצויה הודאת בעל דין, כי רק לאחר ההגשה המקורית של כתב התביעה בתיק זה (15.5.19), נמסר לנתבעים 2-4 העתק של כתב ההגנה "המלא" שהגיש דרוקר בתביעה הראשונה. הנתבעים 2-4 נמנעים מלהבליט את העובדה, כי בצמוד לפרסום הכתבה הראשונה (23.4.19) הם פרסמו את כתב ההגנה של דרוקר, אשר כלל את אותן "הלבנות".

12. מכאן עולה, כי בפועל, דרוקר הגיש כתב הגנה כאשר הוא כולל "הלבנות", וזה מה שהיה מצוי בתיק נט המשפט. הנתבע 4 'הוריד' את הקובץ הספציפי (אשר כלל 'הלבנות'), ופרסם אותו בצמוד לכתבות הראשונה והשנייה, כאשר הנתבעים 2-4 הוסיפו מילים שלא היו כתובות באותו קובץ של כתב הגנה אשר הוגש לתיק נט המשפט.

13. אשר לסעיף 37 לכתב ההגנה, בו הנתבעים 2-4 מתפלאים על דרישתו של סוריאנו לתיקון מידי של הנוק שנגרם לו, הרי שיש לדחות את 'פליאתם'. בעידן הנוכחי, בו כתבה שבה מופיע שמו של סוריאנו, לא רק שנכנסת לראש ממצאי החיפוש בגוגל (בהקשת שמו של סוריאנו) אלא זוכה להדים גם באמצעי תקשורת אחרים ברחבי הגלובוס, ישנה משמעות ניכרת לתיקון מידי של הדיבה. מעבר לכך, היכולת של הנתבעים 2-4 לתקן במהרה טקסט דיבתי, הינה יכולת משופרת מאוד, בשל העובדה שמדובר למעשה בהחלטת הנתבעים 3-4 (בצוותא עם בא כוחם), ובטקסט המופיע במרשתת (אין מדובר כמוכחן בעיתון מודפס).

14. אשר לסעיף 39 לכתב ההגנה, הרי שצריכה להינתן תשומת הלב כי עו"ד רוני ממשרד התובע 2 חתם על המכתבים שצורפו כנספחים 5, 6, 8 ו-9 לכתב התביעה, ולא התובע 2 עצמו. מדובר בחתימה שנעשתה בשמו של התובע 2. מעבר לכך, מוטב היה אילו הנתבעים 2-4 היו חוסכים מהתובע 2 את שיעורי המוסר על מידת מחויבותו ללקוחותיו.

15. אשר לסעיף 48 לכתב ההגנה, ייאמר כי התובע 2 אכן שוחח אז עם ב"כ הנתבעים 2-4, משום שידע עד כמה הפרסומים מסבים נזק לסוריאנו. התובע 2, שאכן היה שרוי באבל על מות אמו, חרג ממנהגו באותם הימים וביקש לשוחח עם ב"כ הנתבעים 2-4, על מנת למנוע את הסיטואציה שאנו מצויים בה כיום.

16. אשר לתוכן המדויק של שיחות הטלפון הנזכרות בסעיפים 48-52 לכתב ההגנה, הרי שהתובע 2 איננו זוכר את פרטי הפרטים הנזכרים בסעיפים אלה, אף שהוא מאשר כי התקיימו שיחות טלפון באותם המועדים. העובדה כי הנתבעים החליטו לבצע "שני תיקונים קטנים נוספים", לא סיפקה את סוריאנו והתובע 2 מעולם לא אמר כי תיקונים קטנים אלה יהיו מבחינת סוריאנו סוף פסוק.

17. אשר לסעיפים 40-45 לכתב ההגנה, הרי שסוריאנו (באמצעות באי כוחו), מעולם לא הגביל את עצמו או צמצם את עצמו להסתפקות בתיקון כזה או אחר, ואין שחר (וממילא – משקל) לטענה כי טענות

- סוריאנו התמצו במילים "עסקאות נשק" (סעיף 45 לכתב ההגנה). על כך גם יעיד נספח 6 לתביעה, ונציין כי נספחים 5-6 לתביעה נושאים את הכותרת "מבלי לפגוע בזכויות" המדברת בעד עצמה.
18. אשר לסעיף 54 לכתב ההגנה, הרי שהוא דוגמא, אות ומופת להתנהלות הצינית של הנתבעים 2-4. אלה האחרונים "היו בטוחים" כי העניין הסתיים כולו בעקבות חילופי דברים עד ליום 24.4.19 בבוקר, והנה סוריאנו שוב הקים (לדבריהם) "מהומה רבה על לא דבר", בעקבות פרסום חדש, הוא "הכתבה השנייה", מצהרי יום 24.4.19. היינו, הנתבעים 2-4 שבים ומלעיזים על סוריאנו; שבים ומוציאים את דיברתו בפרסום כתבה נוספת, ולא "מבינים" מדוע הוא בא אליהם בטענות. אכן, מופת להתנהלות צינית. עיון בסעיפים 54-55 לכתב ההגנה מלמד על תפיסת מציאות מיוחדת מאוד של הנתבעים 2-4, שפשוט "אינם מבינים" מה רוצה מהם סוריאנו.
19. אשר לסעיף 55 לכתב ההגנה, הרי אפילו כאשר הנתבעים 2-4 מתאמצים להציג חזות עיתונאית מהוגנת, הם כושלים. בהתאם לסעיף זה, הכתבה השנייה נמצאה כבעלת עניין ציבורי, מכיוון שהיו פרטים נוספים בכתב ההגנה של דרוקר אשר "נמצאו כראויים לדיווח ובעלי עניין ציבורי, גם בלא קשר ישיר לתובע, מאחר שעסקו בדמות ציבורית ראשונה במעלה – ראש הממשלה נתניהו". ואולם, הסיפא לכותרת המשנה של הכתבה השנייה נוסחה כך: "עוד בכתב ההגנה: פריצה למחשבים בשירות בעלי הון והקשרים העסקיים עם עו"ד מולכו". מדובר בסיפא שהתייחסה לסוריאנו בלבד, וכך גם החצי השני של הכתבה השנייה. כך שהכתבה השנייה לא עסקה בלעדית בראש הממשלה נתניהו.
20. אשר לסעיף 57 לכתב ההגנה, הרי שאין חולק כי כתב ההגנה של דרוקר, אשר הוגש באמצעות נט המשפט, כלל בתוכו מילים מולבנות, וכי זהו כתב הטענות אשר ממנו ניתן לינוק את הגנת סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע. סוריאנו רשם לפניו את ההסבר שניתן כעת בכתב ההגנה (במקום אחר), לגבי הדרך שבה הבין הנתבע 4 מה בעצם כתוב בכל אותם מקומות מולבנים.
21. אשר לסעיפים 58-59 לכתב ההגנה, הרי שב"כ הנתבעים 2-4 לא הסביר לתובע 2 את "סיפור ההלבנות", וגם לא העלה זאת על הכתב (אף שהאחרון התכתב עם התובע 2 ומשרדו לכל אורך הדרך). אשר לטענה בדבר "דוקטרינה חדשה", ייאמר כי לפי דעתו של פרופ' אהרן ברק, נשיא ביהמ"ש העליון בדימוס, נוכח ההשפעות הרבות של פעילותה על תקינות ההליך הדמוקרטי, יש לסווג את העיתונות כגוף דו-מהותי ולהחיל עליה עקרונות מן המשפט הציבורי [א' ברק, "המסורת של חופש הביטוי בישראל ובעיותיה", **משפטים** מ 223, עמ' 243-248 (תשנ"ז)].
- זאת ועוד, לאחרונה (2.9.19) עדכן פרקליט המדינה את הנחיה מס' 9.9 שכותרתה "מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו נגד עיתונאים", ובה הובהר כי במקרים רבים יהיה משול עיתונאי העובד עבור גוף תקשורת מרכזי, לעובד ציבור, קרי - "מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור". ומכיוון שאתר העין השביעית הינו גוף תקשורת מרכזי בתחומו (נפנה גם לתיאור בסעיפים 16-21 לכתב ההגנה), שאף ראה לנכון לפרסם את עדכון הנחיית פרקליט המדינה (ביום 19.9.19; ראו: <https://www.the7eye.org.il/345267>) אזי יחול כאן "שטר ושוברו בצידו" - מי שרוצה ליהנות ממעמד של מעין עובד ציבור, אמור להתנהל כעובד ציבור ולהחיל על עצמו חובות התנהגות מחמירות שחלות בשגרה על עובד הציבור.
- וממש בסמוך לאחר כתיבת שורות אלה, עיין הח"מ במאמר חדש של ב"כ הנתבעים 2-4, מיום 23.9.19, שכותרתו "עם כוח גדול מגיעה אחריות גדולה", ובו נטען, אגב דיון בהנחיית פרקליט המדינה - "ניתן לומר שנכון יהיה לקבוע רף התנהלות קשוח יותר עבור כלי תקשורת ועיתונאים שמתיימרים לספק מוצר ציבורי רגיש - בדומה לדרישות המיוחדות שחלות על חברות ציבוריות,

שאינן חלות על חברות פרטיות. בכל הנוגע למגבלות פעולה ושקיפות בעסקאות, ייתכן שיש ליצור סטנדרט התנהלות מיוחד גם לעיתונאים וכלי תקשורת. הסטנדרט הזה יחול עליהם בהתאם להגנה המשודרגת שיקבלו כמי שממלאים תפקיד חברתי חשוב. גם בכל הנוגע לסטנדרט הזהירות וההתנהלות של כלי תקשורת ועיתונאים ראוי לשאול האם הם אינם צריכים להישפט על-פי כללים מחמירים יותר, בצד ההגנה העודפת עליהם" (<https://www.the7eye.org.il/345566>). נזכור דברים אלה, בעת בירור התביעה דנן ונוכח דברים שפורטו בכתב התביעה ובכתב תשובה זה.

22. אשר לסעיף 60 לכתב ההגנה, הרי שהתובע 2 דייק כאשר אמר לבי"כ הנתבעים 2-4, כי פרסומים אלו פוגעים ביכולתו של סוריאו לקבל אשראי מבנקים בחו"ל. סוריאו יודע כי פרסומים באתר "העין השביעית" מועברים (ככל הנראה, בכוונה) לידיעתם של אמצעי תקשורת מחוץ לישראל, וזוכים שם לאיזכור והדהוד (שלילי כלפי סוריאו). סוריאו מצא כי אתר בארה"ב, שרק הוקם בסמוך לאחר הגשת כתב ההגנה, החל לסקר עניינים שפורטו בכתב ההגנה, תוך הפניה ל- והסתמכות על דיווחי הנתבעים כאן. הטענה הנשמעת כאן, כי "בסך הכל" מדובר בהליכים שיוס סוריאו "ואשר כתבי הטענות שלהם גלויים ופומביים לכל", הינה עוד טענה צינית מבית היוצר של הנתבעים 2-4. והרי, הם הגוף היחידי שמצא לנכון לפרסם שתי כתבות בסמוך לאחר הגשת כתב הגנתו של דרוקר, לאחר שהנתבע 4 (כך נטען כעת מטעמו) עקב בסקרנות גדולה במיוחד אחר מועד הגשת כתב ההגנה של דרוקר, באמצעות היתר כללי שניתן לו לעיון בתיקים.

23. אמור מעתה: יותר מאשר כתב ההגנה של דרוקר היה גלוי ופומבי, הפכו אותו הנתבעים 2-4 לגלוי ופומבי. דרוקר עצמו, בעל גישה קלה ומקסימלית למגוון אמצעי תקשורת וביטוי, לא מצא לנכון לפרסם את כתב ההגנה שהוא עצמו הגיש. היו אלה דווקא הנתבעים 2-4 שבחרו לתת במה לפרסום כתב ההגנה עצמו, ולפרסום שתי כתבות אודותיו. הם אלה שהפכו את כתב ההגנה לגלוי ופומבי, וניתן בהחלט להפסיק כאן את נשף המסכות המגוחך.

24. אשר לסעיף 61 לכתב ההגנה, התובע 2 איננו מכחיש את ההתכתבות עם בי"כ הנתבעים 2-4, אשר ממנה עולה כי האחרונים כלל לא בדקו, וגם לא ביקשו לאמת, את המידע הדיבתי שהופיע בכתב ההגנה של דרוקר. התובע 2 זעק את זעקתו של סוריאו כי צירוף המילים "פריצה למחשבים" הינו שקרי וקשה מנשוא. התובע 2 התרה כי על מנת להיחשב "הוגן", מן הראוי שאמצעי התקשורת יפנה למפרסם כתב טענות, כאשר הוא דיבתי במיוחד, ויברר על מה בדיוק הוא נסמך. אך את הנתבעים 2-4 זה לא עניין כלל, ולצנינים היה בעיניהם כי צירוף מילים זה עלול להחריב את שמו הטוב של סוריאו.

25. אשר לסעיף 62 לכתב ההגנה, הרי שרק בגדר אותה חלופת מסרונים (כאמור בסעיף 61 לכתב ההגנה) מיקד סוריאו את טענתו לגבי "פריצה למחשבים". לא היה בכך משום ויתור על טענות אחרות.

26. אשר לסעיף 65 לכתב ההגנה, הרי שיש ליתן את תשומת הלב לכך שסוריאו השיב למכתב בי"כ הנתבעים 2-4 (נספח נ/17 לכתב ההגנה), במכתב מיום 6.5.19 (נספח 11 לכתב התביעה בתיק דנן). מכתב זה צוטט בסעיף 89 לכתב התביעה (וליתר דיוק סעיפים 89.1-89.13) אך כאן מצא בי"כ הנתבעים 2-4 כי מדובר ב"התפלמסות", ובכתב ההגנה שהוכן עבור הנתבעים 2-4, אין התמודדות כלשהי עם סעיפים 89.1-89.13 לתביעה.

27. אשר לסעיף 68 לכתב ההגנה, הרי שלא ברורה כלל כוונתם של הנתבעים 2-4. כלום גם העברה חברית של כתב תביעה אשר הוגש באותו יום, נחשבת כאן כאיזה 'תעלולי' שיש לבקרו ולנאצו!?

עד כדי כך חשים הנתבעים 2-4 להרבות מלל (כידוע, כתב ההגנה מחזיק לא פחות מ-37 עמ' צפופים), שגם העברה תמה של כתב טענות מנותחת כאן כאילו מזימה העומדת בהמשך ישיר לניסיון נמשך "להטיל מורא ופחד". ללא ספק, אחד משיאי כתב ההגנה. מה גם שהנתבעים 2-4 ראו לפרסם כתבה נרחבת על דבר הגשת התביעה, יממה לאחר מכן, כאמור בנספח 12 לכתב התביעה המתוקן.

28. אשר לסעיף 70 לכתב ההגנה, הרי שלא בכדי הנתבעים 2-4 אינם מדגימים מתי בדיוק הם טרחו לפרסם באתרם את כתב התביעה המתוקן. גרסתם כאן, כי זה פורסם בצמוד לפרסום מיום 15.5.19, מוכחשת ע"י התובעים. נספח 13 לכתב התביעה המתוקן, נשלח ע"י ב"כ סוריאנו ביום 16.5.19 בשעה 16:20. אותה עת, כתב התביעה המתוקן לא פורסם באתר העין השביעית, אם בצמוד לכתבה "סיקרנו תביעת השתקה – והושתקנו" (מיום 15.5.19), ואם במקום אחר שם.

29. אשר לסעיף 74 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 לא טרחו להשיב על מכתב סוריאנו, נספח 13 לכתב התביעה המתוקן. כעת אמנם מצוין, שלא כדיון, כי "כל טענותיהם" של התובעים בסעיפים 92-100 "נדחו על ידי הנתבעים ואין בהם דבר", אך בפועל, הנתבעים 2-4 לא הגיבו כלל על מכתב סוריאנו.

30. אשר לסעיף 75 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 מיתממים כאן 'עד השמיים'. הציטוט המלא בנספח 12 לכתב התביעה המתוקן היה כי "חברת הסייבר של סוריאנו עסקה, בין היתר, ולעתים תוך שימוש בקבלני משנה, בפריצה למחשבים". היינו, העין השביעית כיוונה לכך שסוריאנו ניהל חברת סייבר התקפית!]. זאת שעה שמכתב ההגנה של דרוקר לא עולה כלל כי אותה חברה "של סוריאנו" הייתה חברת סייבר התקפית. ועל מנת להוציא מליבם של טועים, נביא גם אנחנו את פירוש מילון וובסטר -

cyberattack

: an attempt to gain illegal access to a computer or computer system for the purpose of causing damage or harm

על כן, סעיף 75 לכתב ההגנה מטעה את הקורא, רק על מנת להכשיר בדיעבד את השימוש במילים "חברת סייבר".

31. אשר לסעיף 76 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 מפתחים כאן את התיזה הבאה: פנייה של מספר אמצעי תקשורת אליהם, על מנת לדון במעשים שיוחסו להם בגדרו של כתב התביעה (אם בדרך של קבלת תגובה ואם בדרך של ריאיון), מיוחסת על ידם לתובע 2, ומתפרשת על ידם כ"מטרה בדורה להפעיל לחץ ולהטיל מורא על הנתבעים". אכן, קשה להאמין. תכניות רדיו בישראל פנו לנתבעים 2-4 על מנת לקיים ריאיון עמם על האמור בכתב התביעה, אך נתבעים אלה, ראו בכך (בריאיון!) הפעלת לחץ והטלת מורא. זהו פרצופם האמיתי של נתבעים אלה אשר מרשים לעצמם לבקר כל מה שזו בעולם התקשורת הישראלי, אך הם עצמם מצויים (לשיטתם) מעל לכל ביקורת, כך שאפילו הפניית שאלות או בקשה להתייחסות באשר למעשיהם, מתפרשת אצלם כהפעלת לחץ והטלת מורא. על כך נאמר, הפוסל במומו פוסל.

32. אשר לסעיפים 77-79 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 ככל הנראה מכוונים לסעיף 103 לכתב התביעה המתוקן ולציטוט המופיע בו. ייאמר כבר כאן, ולדברים אלה נתייחס גם בהמשך כתב תשובה זה, כי כתב ההגנה ערוך בניגוד לדיון, ואין בו התייחסות ישירה לסעיפי כתב התביעה. לגופו של עניין, בסעיפים אלה עושים הנתבעים חוכא ואיטלולא מן הדברים שצוטטו מפיו של הנתבע 3 בסעיף 103 לכתב התביעה המתוקן, ואין כאן כל הגנה רצינית או מוכרת מפני הדיבה שהוצאה כנגד

התובע 2. מכל מקום, וכדרכן של תביעות דיבה, הנטל מוטל על הנתבע 3 לשכנע כי אין מדובר כלל בהוצאת לשון הרע, או כי עומדת לו הגנה.

33. אשר לסעיף 80 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים 2-4 עדיין מחזיקים בעמדה כי "הדיווח בעין השביעית כל כולו לקוח מכתב ההגנה", אף שסוריאנו הוכיח כי לא כך היה. כמו כן, טענתם כי עמדת סוריאנו "הובאה בהרחבה בדיווח" איננה אמת, והיא גם מתמיהה ומקוממת. הרי גם לפי גרסת הנתבעים מדובר - למעשה - בהבאת "טענות סוריאנו כפי שנכללו בכתב התביעה". אבל, וזה אבל גדול, אין כל טענה כי הנתבעים פנו לסוריאנו על מנת שיתייחס לטענות חדשות ומפתיעות של דרוקר, אשר הועלו כ"הגנת השתקה", וללא כל קשר לטענות סוריאנו בכתב התביעה. לכך התייחס התובע 2 בדבריו לאראל סג"ל, ומכך בדיוק מתחמקים הנתבעים, גם בכתב הגנתם זה.

34. אשר לסעיף 81 לכתב ההגנה, הרי שכאן מבקשים הנתבעים 2-4 להסביר מדוע התובע 2 "שיקר" לאראל סג"ל, ולכן "זכה" בדין (כביכול) לדברי הדיבה הרעים שצוטטו בסעיף 103 לכתב התביעה. לא נמשיך כאן את ההתנצחות המתישה, ורק נפנה את תשומת הלב לכשל בולט שנפל בדברי הנתבעים כאן: כאשר אמר התובע 2 כי הכתבות הפרו חיסיון עו"ד-לקוח, הוא כיוון לחיסיון בין סוריאנו לבין עו"ד יצחק מולכו, ולא לחיסיון בין התובעים עצמם. וראו, הכתבה השניה מושא כתב התביעה, תחת הכותרת "השותפות עם יצחק מולכו". כן ראו - סעיף 24 לכתב התביעה. אכן, לשיטת הנתבעים, אין כל משקל לכך שכתב הטענות מפר בגלוי חיסיון סטטוטורי בין עו"ד ללקוח; כל עוד זה מופיע בכתב ההגנה, הם רשאים לפרסם.

35. אשר לסעיף 83 לכתב ההגנה, הרי שהפניית הנתבעים לפסיקה בת 13 שנים ["קריכלי"] של בית המשפט הנכבד, איננה נהירה כלל, וכדרכם של הנתבעים היא מטעה ומגלה רק חצי מן האמת. ראשית, פסק הדין נהפך בביהמ"ש המחוזי (!) ובמסגרת ע"א (מחוזי-ת"א) 1870/06 אמיר נ' קריכלי (25.4.07) קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט, ולפיה נקבע כי הנתבעת הוציאה לשון הרע כנגד התובע, וכי היא מתנצלת בפניו על הדברים וכן חוזרת בה מן הדברים. כן נקבע כי הנתבעת תתרום סכום כסף (שנקבע במנגנון סעיף 79א), בשמה ובשם התובע, לאגודה למלחמה בסרטן וכך היה. שנית, נסיבות התביעה דשם היו שונות בתכלית, שכן דובר בדברים שהנתבעת אמרה בנוכחות התובע, לקוחו של התובע ושתי עובדות משרד התובע. ואילו בנסיבות דן מדובר בדברים אותם אמר הנתבע 4 בריאיון בשידור חי ברדיו FM103, כלומר בחשיפה נרחבת הרבה יותר.

שלישית, אין כל קו מקשר בין אמירות הדיבה בעניין קריכלי, לבין אמירות שהוטחו בתובע 2; אף לא ניתן להשוות בין הנסיבות הלחוצות מאוד של עניין קריכלי (משא ומתן להשכרת דירה, שהתפוצץ לבסוף), לבין ראיון רדיופוני סטנדרטי שהנתבע 3 צד לו, ויש לו האפשרות להגיב ולהשיב כמקובל. כאשר הדברים יוצאים מפיו של הנתבע 3, עורכו הוותיק של אתר העין השביעית.

36. אשר לסעיף 84 לכתב ההגנה, הרי שהדרך בה סוקרים הנתבעים את פרסום ההמשך (נספח 15 לכתב התביעה), הינה תמוהה ביותר. וכי באמת ובתמים "אין זדון" בניסוח כותרת משנה "שירות לציבור: טענותיו של עורך הדין אילן בומבך - ולצידן האמת"!!!!!! עד כמה סבורים הנתבעים כי ניתן לגנוב את דעתו של הקורא?! גם כותרת זו הציגה את התובע 2 כמי שטען טענות שאינן אמת, כלומר - כמי ששיקר במהלך הריאיון. מדובר בחציה של קו אדום, כאשר הנתבעים 2-4 החליטו לפגוע אישית, ובזדון, במייצגו של סוריאנו והרחיבו את חזית המלחמה שהם החלו מול סוריאנו.

37. תשומת הלב חייבת להינתן לכך שבסעיפים 112-128 לכתב התביעה המתוקן, פרסו הנתבעים את הטענות כלפי פרסום בנספח 15 לתביעה, ואולם הנתבעים לא מצאו לנכון להשיב על כך בכתב הגנתם, מלבד התייחסות מקרית, כמפורט להלן:

37.1. אשר לסעיף 87 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים ובא כוחם מעולם לא נתנו את ההסבר שניתן רק כעת, בכתב ההגנה, ולפיו הנתבע 4 המיר את קובץ PDF לקובץ וורד, ובדרך זו הוא גילה בעצמו את אותן מילים מולבנות. בסעיף 58 לכתב ההגנה, אמנם טען ב"כ הנתבעים כי הוא אמר זאת לתובע 2, בשיחת טלפון ביניהם, אך כך לא היה.

37.2. אשר לסעיף 88 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים מתעלמים במפגיע מסעיף 123 לכתב התביעה, ולא מוכיחים כי ההתרחשות הייתה שונה מהמתואר בסעיף 123 זה.

38. אשר לסעיף 90 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים אינם מצליחים לשכנע כלל. הסיקור שלהם את התובעים, אינו הוגן, ולפרקים – אף איננו נכון. האמירה לפיה התובעים "המשיכו ושלחו מכתבי איום רבים נוספים", פשוט קלוטה מן האוויר. הנתבעים מתיימרים להוכיח באמצעות נספח נ/24, שאינם אלא מכתב אחד של סוריאנו (באמצעות התובע 2) מיום 7.8.19, ושני מיילים מטעמו של ב"כ הנתבעים. הלכך ייקרא "מכתבי איום רבים נוספים"!
התובעים מכחישים כי "הפכו לבדיחה בקרב קהל הגולשים". הנתבעים, שהעמיסו על בית המשפט כרך נספחים עצום בן 30 נספחים, לא צירפו דבר בעניין זה, וממילא מה שמשעשע גולש פלוני, עלול להיות טראגי עבור מי שבאמת נפגע.

התנהלות חריגה מאוד של הנתבעים 2-4 כבעלי דין בתביעה דין

39. נספח נ/23 לכתב ההגנה, מדבר בעד עצמו. הנה, עד לפרסום שתי הכתבות מושא כתב תביעה זה, מצאו הנתבעים לנכון לפרסם, אי פעם, רק ידיעה אחת אודות סוריאנו (ביום 4.3.19). ואולם, לאחר פרסום שתי הכתבות (בימים 23-24.4.19) הם כבר מצאו לנכון לפרסם [!!!]25 [כתבות על סוריאנו, בין הימים 2.9.19-15.5.19], ובין היתר פרסמו ביום 5.6.19 כתבה תחת הכותרת "הפסד נוסף לסוריאנו ובומבד" בעניין דחיית הערעור שהוגש לביהמ"ש המחוזי בתיק סילברסטיין, וביום 17.6.19 פרסמו כתבת המשך תחת הכותרת "בומבד וסוריאנו מאיימים בתביעה נוספת". ולכך הם רוצים לקרוא סיקור "מקצועי, נכון והוגן"!! ברור שהדברים מדברים בעד עצמם. ממתי הפסד משפטי של בעל דין "משויך" בכותרת הכתבה לעורך הדין שמייצגו!!

40. בעניין זה כדאי לחדד. ב-ע"א (מחוזי-חיפה) 32671-04-15 זכי כמאל נ' פאיז אשתיו (30.12.15), חזר ביהמ"ש המחוזי על ההלכה הנוגעת למצב מיוחד שבו אמצעי התקשורת מדווח לציבור על הליך משפטי שבו הוא עצמו משמש בו בעל דין. וכך נקבע:

"הפרת חובת הדיווח ההגון של המשיבים במקרה שבפנינו, מקבלת משנה תוקף משום שהמשיבים היו צד להליך שסוקר על ידם. על חובתו של בית המשפט לעמוד על המשמר, במיוחד במקום בו אמצעי התקשורת הוא צד להליך המדווח, עמדה כב' השופטת שטרסברג-כהן בעניין אבי יצחק בציינה את הדברים הבאים:

עם זאת, ראוי שנשיח לבנו לכך, כי במקרה שבו אמצעי התקשורת הוא צד להליך המדווח, להבדיל ממצב שבו אמצעי התקשורת מדווח על ריבם של שניים אחרים, ניטל, למצער, מקצת האפקט המאייך שיש לחובת הדיווח ההגון. במקרה שבו אמצעי התקשורת הוא צד להליך שלו מיוחסת הוצאת לשון הרע, אין הוא רק בבחינת מדווח על "חדשות", כי אם גם יוצר אותן באמצעות כתבי טענות שהוא מגיש לבית המשפט. על ידי דיווח נכון והוגן של האמור בכתב ההגנה, למשל, יזכה הוא בחסינות בפני תביעת לשון הרע, חסינות שלא היה זוכה לה אלו פרסם את הדברים שבכתב הטענות לא כדיווח בהליך משפטי. עם זאת היתרון שבחסינות זו ניטל במידה רבה אם פרסום ההליך נעשה שלא בתום לב, שאז אין אמצעי התקשורת מוגן מפני תביעת לשון הרע אף שהפרסום הוא פרסום של הליך משפטי. כוחם של אמצעי התקשורת במיוחד שעה שהם צד להליך המדווח, מחייב

אוחנו אפוא לעמוד על המשמר פן תהפוך הוראת החסינות שלפי סעיף 13(7) למחסה ולדרך להשמיץ ולפגוע ללא כל חשש' (עמ' 96 לפסק הדין בעניין אבי יצחק, מול האותיות ב-ד)".

41. על כן, שטף עצום (ובפשטות – צונאמי) של 25 פרסומים אודות סוריאנו ו/או התובעים, בפרק זמן

קצוב של שלושה חודשים וחצי (בתקופה בה הנתבעים 4-2 הינם כבר בעלי דין בתיק דנן), מלמד מאליו על ניצול ציני, בוודאי מחוסר תום לב, של הגנת סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, כמו גם על להיטות מובהקת לכתוב על סוריאנו, ועוד פעם לכתוב על סוריאנו, ועוד פעם ועוד פעם.

42. יותר מכך, ריבוי כה ניכר של כתבות על סוריאנו, החל מהגשת כתב התביעה המקורי נגד הנתבעים 2-4, כמו גם הקמת עמוד גנוז מיוחד עבורו (ראו סעיף 60 להלן) ו'ציוצים' מלעגים רבים שיזמו הנתבעים 2-4 ברשת "טוויטר", מעידים כולם על בריונות רשת - cyberbullying, מצד הנתבעים כלפי סוריאנו. הנתבעים 2-4 מטרידים את סוריאנו וגורמים לו לנזקים, בעצם העובדה שהם החלו לראות בו מטרה לפרסומים בכמות ניכרת, והכל נעשה בפלטפורמה המוכרת של המרשתת, כך שכל פרסום צרוב לעד ויופיע בכל חיפוש עתידי של שמו של סוריאנו. היה זה ההיסטוריון הבריטי לורד אקטון שאמר: 'כוח נוטה להשחית, וכוח מוחלט משחית באופן מוחלט'. זהו בדיוק הכוח הנתון לגוף תקשורת שפועל על המרשתת; הכוח שלו לפרסם מידע שנוטר לעד בכל חיפוש ואחזור מידע עתידיים, הופך לכוח מוחלט כאשר לאחר הגשת תביעה אזרחית, מתקבלת החלטה מערכתית של הנתבעים 2-4, 'להתלבש' על אדם אחד, ולפרסם בעניינו מידע פוגעני באופן שוטף ותמידי. וכוח מוחלט משחית. באופן מוחלט.

43. אשר לסעיף 91 לכתב ההגנה, הרי שהנתבעים רצו לברך ויצאו מקללים. מדובר באמת בעובדה מדהימה שהתחווה לתובע 2 במהלך הכנת כתב תשובה זה. לאחר עיון בסעיף זה ובנספח נ/25, בדק התובע 2 ומצא, כי הנתבע 3 פרסם ביום 20.5.19, בשעה 14:17, "תגובה" לפוסט שהעלה התובע 2 ביום 18.4.19. התובע 2, שהיה מצוי אז בקמפיין בחירות לראשות לשכת עורכי הדין (התובע 2 פרש מהמירוץ ביום 17.4.19 וחבר לעו"ד ציון אמיר), אכן עיין בכמה תגובות שפורסמו לפוסט שלו, אך הלכה למעשה לא חזר לעיין בו והמשיך הלאה בשגרה הלוחצת של ניהול משרדו וניהול הקמפיין לצדו של עו"ד ציון אמיר.

והנה, רק לאחר עיון בסעיף 91 לכתב ההגנה ובנספח נ/25 לו, בדק התובע 2 ומצא, כי הנתבע 3 פרסם ביום 20.5.19, בשעה 14:17, "תגובה" לפוסט. אכן כך. הנתבע 3 מצא לפרסם תגובה, יותר מחודש ימים לאחר פרסום הפוסט, והוא בוודאי הניח שהתובע 2 לא ישוב אחורה בזמן, רק על מנת לבדוק אם אותו פוסט מיום 18.4.19, שבו איחל התובע 2 חג פסח שמח לחבריו, 'זכה' לתגובה נוספת.

מכל מקום, התובע 2 לא עשה כן, ולא חשב לעשות כן. בין יום 18.4.19 ליום 20.5.19 פרסם התובע 2 שלושה פוסטים נוספים, ובאמת שלא נוצרה כל הצדקה לחזור אחורה בזמן ולבדוק, יותר מחודש לאחר פרסום פוסט "חג פסח שמח", אם התוספו מגיבים חדשים לפוסט קדום יותר מיום 18.4.19. הרי הדבר מופרך.

44. והנה מנגד, נהג כאן הנתבע 3 בנכלוליות שמוצגת כעת לקורא ערום ועריה. כעת מסתבר, כי ביום 20.5.19, כמה שעות אחרי שעלה לאוויר אותו פרסום מכפיש של הנתבעים 2-4, נטל הנתבע 3 חירות לעצמו ו'הדביק' את הקישור למאמר ואת כותרתו הדיבתית, כ"תגובה" לפוסט של התובע 2 מיום 18.4.19 (כן, כן, אותו פוסט "חג פסח שמח"). ככל שאנו הופכים בכך, הרי שהדעת איננה תופסת מה בדיוק ביקש להשיג כאן הנתבע 3, בכך שהחביא את תגובתו כתגובה לפוסט ישן, מלבד דבר אחד: הכשלתו של התובע 2, לא רק במירוץ הבחירות למוסדות לשכת עורכי הדין, אלא גם במסגרת הליך

זה. את מעשהו של הנתבע 3 יש לשפוט לחומרה, הן לפי תחילת המעשה, הן לפי סופו. כבר מן הרגע הראשון הוא פעל בנכלוליות ובתחכום זדוני, כאשר 'שתל' תגובה מיום 20.5.19 בפוסט נושן מיום 18.4.19; ואילו בגוף סעיף 91 לכתב ההגנה, הוא בא חשבון (מעושה, כמובן) עם התובע 2, בכך שזה האחרון 'ראה והחריש'. זאת, על אף שהנתבע 3 ידע, או לפחות היה עליו לדעת, כי אדם עסוק מאוד כגון התובע 2, במיוחד בחודש מאי 2019 (פחות מחודש לפני יום הבחירות), לא ישים לב לאותה תגובה מושתלת בתחכום. ולמען בהירות הדברים ייאמר – התובע 2 ראה זאת לראשונה רק לאחר עיון בסעיף 91 לכתב ההגנה ובנספח נ/25 לו.

גם אם ב"כ הנתבע 3 לא שם לבו לפער המועדים המתואר (ונתקש להאמין כי אכן מדובר בהשמטה מקרית), הרי שאין זה רלוונטי. מה שרלוונטי הוא מעשהו של הנתבע 3 ובכך הדגמה ניצחת לאופן האישי מאוד, הזדוני (שאינן בו קורט של מקצועיות והוגנות) שאליו הוא הוליך את מערכת היחסים שלו עם התובע 2. וייתכן, בניגוד לאמור בסעיף 91 לכתב ההגנה, התובע 2 לא פרסם קישור לכתבה המכפישה, אלא היה זה הנתבע 3 שפרסם תגובה לפוסט נושן ובתוכה הופיע הקישור. מידע קריטי זה לא מופיע בסעיף 91 לכתב ההגנה.

בבדיקה נוספת שנערכה ערב הגשת כתב תשובה זה, עלה כי ביום 20.5.19, שעה 16:17, פרסם הנתבע 3 תגובת "לא ממליץ" על חשבון הפייסבוק של התובע 2, אשר הורידה את דירוג החשבון, תוך שכתב בלשונית הדירוגים בחשבון - "בושה. תובע תביעות השתקה בעד בצע כסף". וכי הנתבע 3 מבקש כעת שניתן בו את האמון כי כל אשר כתב אודות התובעים או דחף לפרסום או אישר לפרסום, החל מיום 20.5.19, היה יכול להיחשב אובייקטיבי או הוגן!!!!!!

45. אשר לסעיף 92 לכתב ההגנה, הרי שהתובע איננו מתעבר על ריב לא לו. תיקון כתב התביעה נסב על פגיעה ישירה ורעה בתובע 2 עצמו, והדברים בווארו היטב בסעיפים 102-133 לכתב התביעה המתוקן. התובע 2 מביע פליאה גדולה על האמור בסעיף זה. הפסיקה כבר הכירה בעבר במשמעות השלילית המיוחדת שנובעת להכפשתו של עו"ד, אשר בין יתר הדברים, מצוי אותה עת בקמפיין בחירות לראשות לשכת עורכי הדין (ראו: רע"א 3832/11 אמיר פישביין נ' בומבד, 18.1.12; ע"א (מחוזי-ת"א) 14716-04-10 פישביין נ' בומבד, 11.4.11; בהליך אחרון זה נפסקו לזכותו של התובע 2 דנן, 150,000 ₪ כפיצויים בגין נזק לא ממוני, וכן 25,000 ₪ הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד).

46. אשר לסעיפים 93-94 לכתב ההגנה, הרי שהדברים מופרכים ותמוהים. כתב התביעה המתוקן מפריד היטב בין שני התובעים, וראו סעיפים 137-140 לאותו כתב תביעה. התובע 2 איננו נחוש או "ברוטלי". התובע 2 הגיש תביעה בהתאם לכל דין, כנגד מי שגרם לו נזק בר תביעה. התובע 2 לא ביקש להרתיע איש, ובמבחן המעשה הנתבעים 2-4 לא נרתעו מדבר, והמשיכו לפרסם כל מה שעולה בדעתם, החל מיום הגשת כתב התביעה המתוקן ועד ליום הגשת כתב תשובה זה.

47. עוד באשר לטענת העדר היריבות, הנתבעים 2-4 פרסמו ביום 5.6.19 כתבה תחת הכותרת "הפסד נוסף לסוריאנו ובומבד" בעניין דחיית הערעור שהוגש לביהמ"ש המחוזי בתיק סילברסטיין, וביום 17.6.19 פרסמו כתבה תחת הכותרת "בומבד וסוריאנו מאיימים בתביעה נוספת", שנגעה לכותרת של הכתבה מיום 5.6.19. עינינו הרואות: הנתבעים 2-4 פתחו חזית ישירה מול התובע 2, תוך הפעלת שיקולים זרים. תמוה מאוד, כיצד זה הם טוענים כעת בכתב ההגנה ל"העדר יריבות", שעה שהם עצמם יצרו את היריבות וליבו אותה.

התייחסות לעניין "תביעת השתקה" [סעיפים 95-113 לכתב ההגנה]

48. בראשית הדברים, מודגש כי הנתבעים לא הגישו בקשה נפרדת בעניין זה, כפי שנדרש בהתאם לסעיפים 240-241 לתקנות סדר הדין האזרחי. בהתאם לפסיקה, בקשה לסילוק על הסף - אם מן הטעם שהתביעה "מבוססת על טעות גלויה", אם מן הטעם ש-"מדובר בתביעת השתקה שמהווה שימוש לרעה בהליכי משפט" - צריכה להיות מוגשת בצורה נפרדת, כאשר היא נתמכת בתצהיר. ראו למשל, סע"ש (י-ם) 35436-09-14 רועי נח נ' רן את סבגי בע"מ (4.1.15):

"ביום 1.1.15 הוגש כתב הגנה בשם נתבעות 1 ו-2, באמצעות עו"ד אשר תובל (שהגיש ביום 8.12.14 בקשה לארכה להגשת כתב ההגנה), כאשר בכתב ההגנה מופיעה גם בקשה לסילוק התביעה כנגד הנתבע 3 על הסף. למען הסר ספק מובהר בזה כי בקשה לסילוק על הסף, כמו יתר הבקשות המקדמיות, יש להגיש בכתב בנפרד מכתב ההגנה".

49. אכן, הנתבעים ניסו להשיג כאן יתרון בכך שהם הגישו מסמך אחד שכותרתו "כתב הגנה ובקשה לסילוק על הסף", כאשר אותה בקשה לסילוק על הסף מוטמעת בכתב ההגנה, וכל זאת ללא כל תצהיר תומך, וחרף העלאת עובדות מובהקות. מדובר בהילוך פסול ודי בטעם זה על מנת לסלק את הבקשה לסילוק על הסף.

50. הלכה מכבר היא שמחיקתה או דחייתה של תביעה על-הסף ללא שמיעת טענות לגוף העניין, ולו מסיבה של חוסר עילה, היא אמצעי שיש להפעילו בזירות רבה ורק במקרים בהם ברור כי בשום אופן אין התובע יכול לקבל - על יסוד הטענות שבתביעתו - את הסעד שהוא מבקש [ע"א 206/75 סלון 100 בע"מ נ' פנטריסה בע"מ, פ"ד (1) 732]. על הלכה זו חזר בית המשפט העליון במקרים שונים [ראו: ע"א 35/83 חסן נ' פלדמן, פ"ד (4) 721; רע"א 359/06 עו"ד ד' חורי נ' עו"ד סלמאן פרג' (מיום 26/04/06); ע"א 5634/05 צוקית הכרמל פרויקטים בע"מ נ' מיכה צד חברה לקבלנות כללית בע"מ (מיום 14/12/06)].

51. כידוע, לצורך ההכרעה בבקשה, על בית המשפט להניח כי כל העובדות הנטענות בכתב התביעה נכונות. בית המשפט יסלק תביעה על הסף אם הוא מוצא כי גם בהנחה שכל העובדות נכונות, התביעה אינה מקימה לתובע עילה ויש לדחותה:

"במסגרת הדיון בסילוק על הסף, כאשר נבחן דבר קיומה של עילת תביעה, יש לצאת מנקודת הנחה כי כל העובדות להן טענו התובעים הן נכונות. משכך, ומבלי להביע עמדה בשאלה האם הטענות כלפי חלק מהמבקשים נטענו באופן "סתמי" ו"כוללני", אין מקום לסילוק התובענה על הסף" (רע"א 7096/11 קומס נ' רוזובסקי (28.8.2012)).

52. בפרק ה"השתקה" טוענים הנתבעים לגבי "שורה" של כתבי תביעה אותם הגיש סוריאנו, אך נכון לעת הזו, מדובר בתביעה דנן; תביעה קודמת נגד דרוקר בלבד; ותביעה תלויה ועומדת נגד אתר בחדרי חרדים. אלה התביעות הרלוונטיות, שכולן נוגעות (בשינויים המתחייבים) להתבטאותו ולהתנהלותו של דרוקר. התביעה נגד הבלוגר האמריקאי ריצ'ארד סילברסטיין לא הבשילה לבסוף, בשל אי מתן היתר המצאה לחו"ל. הלזה ייקרא "ריבוי של תביעות דיבה"!! (לא נתייחס כאן לעצם ההצדקה להגיש כל תביעה ותביעה).

53. אשר לסעיף 103 לכתב ההגנה, הרי שגם כאן הנתבעים טועים ומטעים. סוריאנו הגיש בחודשים האחרונים מכתבי התראה ותביעות כנגד עיתונים בחו"ל וכנגד ענקיות המדיה החברתית, כל זמן שהוא סבר כי התפרסמו שם פרסומים מפרים ופוגעניים אודותיו.

54. פרק ה"השתקה" בכתב ההגנה, הוא אולי מעניין ומשכיל במעט את הקורא, אך אין לו רלוונטיות לנסיבות דנן, באשר אין מדובר בתביעת "השתקה".

55. מדובר בדוקטרינה אשר טרם עוגנה בפסיקה בישראל. אמנם ניתן למצוא שלוש החלטות של בית משפט השלום, אשר קיבלו בקשה דומה בעילה של SLAPP, ואלה פורטו בכתב ההגנה של דרוק בתיק זה.

56. אלא שבעניין ע"א (מחוזי-ת"א) 15267-09-17 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (28.1.18) דן ביהמ"ש המחוזי בת"א בטענה דומה, ואישר את קביעת בית המשפט הנכבד לדחות אותה לחלוטין:

"האם עסקינן בתביעת השתקה שיש לדחותה?"

התשובה לשאלה זו שלילית.

בית משפט קמא דחה את טענת המערער בעניין. נקבע כי כל עוד המחוקק לא אסר על אנשי ציבור להגיש תביעת לשון הרע, לא ניתן לחסום איש ציבור מהגשת תביעה כזו, רק עקב היותו איש ציבור. המשיב הסביר בעדותו, כי בחר להגיש את התביעה הנוכחית כיוון שהמערער חצה את הגבול בפרסמו דברים הנחזים להיות מקרה עובדתי שלא התרחש מעולם. נקבע כי התביעה לא הוגשה בסכום מופרך אלא בסכום המרבי לפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק וכי אין עסקינן בתביעה מופרכת ומשוללת סיכוי שנועדה רק להרתיע את המערער, ואכן לאחר הגשת התביעה, המשיך המערער לפרסם פרסומים אודות המשיבים.

בית משפט קמא בחן מאמר מקיף של האגודה לזכויות האזרח בישראל שכותרתו: "משתיק קול משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי" במסגרתו נעשה ניסיון לאפיין תביעת השתקה. המאפיינים בין היתר הם:

א) תביעה שעצם הגשתה וכירורה עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבע על של אחרים להשתתף בדיון ציבורי, עקב חשש שהמשאבים החומריים והנפשיים הנצרכים לצורך התגוננות מפני תביעה שכזו, ישכנעו רבים שלא ל"התעסק עם תובע חזק". במאמר נכתב מפורשות, כי רק במקרים נדירים ניתן יהיה להוכיח שכוונת התובע היא אכן להשתקה שכזו.

ב) פערי כוחות בין צדדים בעיקר כלכליים.

ג) תביעות בסכום תביעה מופרך שאין לו אחיזה בדין והוא חורג באופן משמעותי מהסכומים המקובלים בפסיקה.

ד) תביעות המאופיינות בטענות סרק עובדתיות ומשפטיות, כאשר סוד כוחן המשתיק הוא בעצם ההגשה אשר כופה על הנתבע להתגונן על כל הכרוך בכך.

אין מחלוקת על כך שהחוק הישראלי אינו מכיר במושג "תביעת השתקה".

חוק איסור לשון הרע אינו מונע הגשת תביעה, אשר יכולה להיכנס ליסודות של "תביעת השתקה" על פי אותו מאמר.

נעשו ניסיונות ע"י המחוקק לחוקק חוק בעניין. כך למשל, הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התש"ע – 2010 (הצעת הח"כים שלי יחימוביץ, אורי אורבך וניצן הורוביץ). ובדברי ההסבר להצעת החוק נכתב, כי ההצעה שואבת השראה מחקיקה שאומצה ב- 25 מדינות בארה"ב המכונה חקיקת ANTI SLAPP (Strategic Lawsuit Against Public Participation).

בדברי ההסבר נכתב, כי הצעת החוק באה למנוע הגשת תביעות נזיקיות גדולות בעקבות הבעת דעה או השמעת ביקורת ציבורית לגיטימית.

הצעת חוק נוספת בעניין היא הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התשע"ה - 2015 של חברת הכנסת תמר זנדברג, ואף שם מודגש כי מדובר בתביעות נזיקיות גדולות תוך הדגשה כי "מדובר בהליכים ארוכים ויקרים שמרבית האנשים אינם יכולים לעמוד בעלויות הכלכליות ובמחיר הרגשי שלהן, להבריל מאותם גורמים שמגישים תובענות אלו, אשר רובם עתירי הון והשפעה דוגמת חברות ענק, תאגידים ואנשים בעמדות כוח, להם משאבים בלתי גדלים כמעט".

עינינו הרואות, כי עסקינן בהצעות חוק בלבד. החוק הקיים שעל בסיסו הוגשה התביעה – חוק איסור לשון הרע אינו מונע הגשת תביעות כאשר קיימת עילה על פי החוק.

גם אם אלך לשיטת ב"כ המערער ולפיה ניתן לדחות תביעות שיכולות להיכנס להגדרת "תביעות השתקה" למרות שהחוק אינו קובע זאת, אזי בענייננו, אין מדובר בתביעת השתקה.

התביעה הוגשה לא בגין הבעת ביקורת או הבעת דעה אלא בעניין פרסום עובדתי – "מעשה שהיה".

התביעה הוגשה בסכום מידתי – מקסימום הסכום הסטטוטורי לפיצוי ללא הוכחת נזק על פי חוק איסור לשון הרע.

לא הייתה מחלוקת עובדתית על כך שלפני הפרסומים נשוא התביעה וגם אחריהם המשיך המערער להביע את דעתו על המשיבים ולא הוגשו תביעות נגרו בעניין.

לפיכך, התביעה דנו בכל מקרה איננה יכולה להיכנס לגדר "תביעת השתקה".
אציין, כי פערי הכוחות (כנטען ע"י המערער) פעלו במקרה דנו במידה רבה לטובת המערער.

נתבע "רגיל" המחויב לשלם לתובע פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע בגין פרסום עובדתי שלא הוכח כנכון, מכניס ידו לכיסו ומשלם את סכום הפיצוי מתוך משאביו הרבים או הדלים.

במקרה דנו, ביקש הנתבע את עזרת הציבור אשר נעתר לבקשתו. הפיצוי שולם מתוך כספים שאינם שלו.

דהיינו, כאשר קיימים פערי כוחות, הם יכולים לשמש גם לטובת "הצד החלש".

מכל מקום, אין צורך להכריע בענייננו בשאלה העקרונית -אם ראוי למנוע הגשת תביעות שעשויות להיכנס להגדרת "תביעות השתקה" על ידי דחייתן רק בשל היותן תביעות

השתקה, שכן המקרה שלפנינו לאור עובדותיו אינו נכנס לגדר "תביעת השתקה" בכל פרמטר שהוא".

57. הפסיקה הני"ל אושרה בביהמ"ש העליון (רע"א 1688/18, מיום 15.4.18), תוך קביעה קצרה לגבי עילת ההשתקה:

"גם הסוגיה של 'תביעות השתקה' (SLAPP) עשויה להיות ראויה לדיון עקרוני, אך מקובלת עליי המסקנה כי המקרה דנא אינו המקרה המתאים לפיתוח דוקטרינת SLAPP תוצרת הארץ. אכן, תביעה המוגשת על ידי ראש הממשלה כנגד אדם פרטי, מעוררת חשש אינהרנטי לתביעת השתקה, נוכח פערי הכוחות בין הצדדים. אלא שבמקרה דנו, נחה דעתי כי התביעה שבפנינו חסרה חלק מהמאפיינים הקלאסיים של תביעת השתקה, כמו עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית או סכום תביעה מופרך. זאת, לצד נימוקים נוספים עליהם עמדו הערכאות דלמטה...".

58. והנה כעת, מבקשים הנתבעים לפרט את הנימוקים בסעיף 110 לכתב ההגנה, מדוע התביעה דנו היא תביעת "השתקה". להלן נפריך את האמור בהם:

58.1. כנגד הנתבעים 2-4 הוגשה תביעה אחת. תביעה זו הוגשה במקור ביום 15.5.19, ואילו כתב התביעה המתוקן הוגש ביום 3.6.19. כתב ההגנה הוגש ביום 12.9.19, תוך ניצול מלא של תקופת הפגרה. דווקא חלוף הזמן הרב עד להגשת כתב ההגנה, מדגים בצורה מאלפת כי התביעה לא הטילה על הנתבעים כל אפקט מצנן; אם בכלל - הוטל עליהם אפקט ממריץ, ונספח 23/נ לכתב ההגנה ממחיש זאת, שכן, עד לפרסום שתי הכתבות מושא כתב תביעה זה, מצאו הנתבעים לנכון לפרסם, אי פעם, רק ידיעה אחת אודות סוריאנו (ביום 4.3.19). ואולם, לאחר פרסום שתי הכתבות (בימים 23-24.4.19) הם כבר מצאו לנכון לפרסם [!!!]25 כתבות על סוריאנו, בין הימים

15.5.19-2.9.19 (כלומר מיום הגשת כתב התביעה המקורי ועד ליום 2.9.19). קשה להלום, כי אמצעי תקשורת ועיתונאים שמגבירים כך את קצב הפרסומים, דווקא בתקופה שבה כבר תלויה ועומדת נגדם תביעה אזרחית, ייחשבו כמי שפועלים תחת אפקט מצנן כלשהו.

58.2. בנסיבות דן אין פערי כוח בין הצדדים. גם אם קיים פער כלכלי בין הצדדים, הרי שבידי הנתבעים 2-4 כוח מיוחד הנובע מכך שיש ביכולתם לכתוב כל אשר העולה על דעתם במסגרת אתר העין השביעית, ולהדהד את הדברים, אם בדרך של שיתוף פעולה עם אתרים דומים בחו"ל, ואם מכוח העובדה הפשוטה שמדובר באתר אינטרנטי הזוכה לבולטות מרשימה בחיפוש גוגל אודות מושאי הכתבות. לסוריאנו אין כוח כזה. כמו כן, הנתבעים 2-4 זוכים כנראה לייצוג משפטי בחינם מטעמו של בא כוחם, עו"ד אלעד מן, אשר כתובת משרדו היא גם כתובתה הרשמית של הנתבעת 2. עו"ד אלעד מן הוא גם יו"ר ועד העמותה (הנתבעת 2) וגם מורשה חתימה שלה.

58.3. התביעה דן כנגד הנתבעים 2-4, הינה על סך 420,000 ₪ (סעיף 136 לכתב התביעה). אין מדובר בסכום תביעה "מופרז". מדובר בסכום המגלם את שתי התביעות של הנתבעים דן, כל אחד ועילתו, כלפי הנתבעים 2-4. בכל הכבוד, על הנתבעים היה מוטל הנטל להדגים כי סכום תביעה זה, שהינו כמודגש צירוף של שתי תביעות שונות, הינו סכום תביעה חריג בגובהו, ללא קשר לנוק הנטען מהפרסומים, וללא כל אחיזה בדין. ואולם, הנתבעים 2-4 לא עשו כן.

58.4. התביעה הנוכחית אמנם "מוכחשת" ע"י הנתבעים 2-4, אך ההכחשה איננה כדין (ולכך נתייחס בהמשך כתב תשובה זה). לא ניתן לומר כי התביעה דן כוללת טענות סרק עובדתיות ומשפטיות, וממילא הדין החולש על כך הוסבר לעיל, והמקרים בהם מסולקת תביעה על הסף הינם מקרים נדירים שאינם דומים למקרה דן.

58.5. "עניין ציבורי" במושא הפרסום או בפרטי הפרסום, עדיין חייבים להיבחן תמידית מול קיום מדוקדק של כלל הוראות החוק. שוב נציין, כי בנסיבות דן המשיכו הנתבעים 2-4 ופרסמו עשרות ידיעות אודות סוריאנו (נספח נ/23 לכתב ההגנה), מבלי שהם נתבעו על כך. מה שמוכיח שאין כאן באמת "איום" עליהם, או "צינון" של חופש הביטוי, אלא בחינה עניינית שאותה ערכו התובעים באשר למקרים שחייבו אותם לתבוע את קלונם ואת דיבתם בבית המשפט.

59. כאן יבקש סוריאנו לפרוש את אשר נודע לו על רקיחת קשרים שונים בין עיתונאים ואמצעי תקשורת אשר החלו לחפש את רעתו. זאת בהמשך לאמור בסעיפים 7-13 לכתב התביעה המתוקן, בהם הודגש כי מייד לאחר מסירת ההודעה לבית המשפט על אי הצלחת הליך הגישור בתביעה הקודמת, הגיע לידי סוריאנו מידע וראיות המוכיחים התנהלות פסולה וחמורה מצד דרוקר, הכוללת - בין היתר - הטרדה של עדים פוטנציאליים ושידול גורמים להשגת מידע שלא כחוק. כל אלה מכוונים למטרת סחיטתו של סוריאנו, באיומים ישירים ועקיפים, תוך ניצול כוחו ומעמדו בתקשורת של דרוקר להשגת מטרותיו, באמצעות סילוק חרב התביעה המרחפת מעל ראשו (היא התביעה הקודמת) בכל מחיר ואגב עבירה על חוק (נספחי כתב ההגנה של דרוקר בתביעה הקודמת מדגימים את הדרך העבריינית בה הוא השיג ראיות שקשורות לסוריאנו). התנהלות זו מצד דרוקר, בפרישה נרחבת של מוטת כנפי השפעתו, נעשתה תוך שימוש לרעה בהגנה הסטטוטורית המסורה - כעיקרון - לכתבי טענות ולפרסומים ברבים, והכל על מנת ללחוץ על סוריאנו לסגת בו מן התביעה הקודמת. איומים אלה אכן "התגשמו" בגוף כתב ההגנה שהוגש באמצע אפריל 2019:

59.1. דרוקר היה הראשון אשר קשר את סוריאנו לדבריו של המפכ"ל דאז, רוני אלשיך, בתכנית "עובדה". כפי שצוין בכתב התביעה בתיק זה, כבר ביום 18.9.17 פרסם דרוקר בבלוג האישי שלו,

כי סוריאנו "הוא איש צללים, שהסתובב סביב נתניהו שנים ארוכות. בסביבה הקרובה לנתניהו ייחסו לו ביצוע עבודות רגישות עבור הבוס".

59.2. הנתבעים 2-4 דן היו גוף התקשורת הראשון והיחיד אשר פרסם את טיעונו של דרוקר בכתב

ההגנה בתביעה הקודמת, במסגרת כתבות מן הימים 19.4.23-24.

59.3. ביום 10.4.19 הקימו סקוט סטדמן וג'יס קולמן, שני צעירים כבני 21, מקליפורניה-ארה"ב (מדינה שנודעת גם בכך שהעבירה חקיקת SLAPP - דוקטרינה שהוזכרה בהרחבה יתרה בכתב ההגנה של הנתבעים, וכנראה שלא בכדי) חברה בשם - FORENSIC NEWS. באותה עת, החלו סטדמן וקולמן (שלא היו אותה עת עורכי דין או עיתונאים), לעבוד כ"יועצי אסטרטגיה של מדיה חברתית" במשרד עורכי הדין האמריקאי STRIS & MAHER LLP אשר גם הוא בקליפורניה שבארצות הברית.

אכן, באורח פלא ובצירוף מקרים נדיר, שני הצעירים בני 21, שאינם עו"ד ואף לא היו עיתונאים, הקימו חברה תקשורת וגויסו כ"יועצים לאסטרטגיית מדיה חברתית", ללא שהיה להם כל רקע או ניסיון בכך; ומה שיותר תמוה, האתר אשר הקימו לאחר גיוסם לתפקיד, לא עסק כלל וכלל בנושאים הקשורים לאותו משרד עורכי דין STRIS & MAHER LLP ושמו לא הוזכר שם ולו פעם אחת.

59.4. במקרה, ובצירוף נסיבות גם הוא נדיר, משרד עורכי הדין STRIS & MAHER LLP, סיפק אותה עת (ואף קודם לכן) שירותים משפטיים למר אהוד ברק, ראש ממשלת ישראל לשעבר ולשותפו העסקי ג'פרי אפסטיין (שהתאבד לאחרונה לאחר חשיפת עברו כפדופיל).

59.5. לסוריאנו נודע באותם ימים, כי דרוקר חבר לאהוד ברק, וכי התקיים ביניהם שיתוף פעולה שתכליתו לגרום לנזק מקסימלי לרה"מ בנימין נתניהו, ובין היתר גם באמצעות "חשיפת קשריו העסקיים", כביכול, עם סוריאנו. דרוקר השיג תמיכה מאהוד ברק לקמפיין שלו נגד נתניהו וסוריאנו, ואילו אהוד ברק נהנה פוליטית מכך שדרוקר מטפל באופן קבוע בענייני סוריאנו/נתניהו.

ברקע דברים אלה, יש לזכור **שהדמות הפוליטית היחידה** שהתייחס וניצל את אותו פרסום ביזארי שפרסם דרוקר (עניין התצהיר המפוקפק של בעל חברת התקנות ציוד האזנה מתוחכם, מר דורון סטמפלר) היה **דווקא מר אהוד ברק**, אשר פרסם מיד למחרת שידור כתבתו של דרוקר בחדשות 13, סרטון שערך וביקש להפיץ ברבים בעניין אותו פרסום מכפיש של דרוקר נגד סוריאנו ונתניהו. משהוזהר מר ברק כי הוא עלול להיתבע על כך תביעת דיבה, מיד הוריד סרטון זה מהרשת ופרסם **התנצלות פומבית בכתב**.

59.6. ביום 15.4.19 החלה גבי נטאשה ברטרנד לעבוד באתר חדשות אמריקאי המזוהה פוליטית עם המפלגה הדמוקרטית בארה"ב, בשם POLITICO.

59.7. בראשית חודש יוני 2019, כאילו "במקרה", מפרסמת נטאשה ברטרנד באתר POLITICO, שמצוי בידיה מכתב "חסוי" אשר "הגיע לידיה" (כדבריה) מטעם ועדת המודיעין בסנאט האמריקאי, שבו (לפי דבריה) מתבקש סוריאנו להגיע מרצונו החופשי, לפגישה בוועדה, במסגרתה יתבקש ממנו מידע על קשרים עם כמה אנשים שהוגדרו כלקוחותיו. חלק מאותם לקוחות נחשפו (גם ב"מקרה) בכתב ההגנה של דרוקר. פרסום זה צורף כחלק מנספח 29 לכתב ההגנה. מאלף לציין, כי ברטרנד כתבה כי מכתב חסוי זה "נשלח" לסוריאנו כבר ביום 5.4.19 (בסמוך למועד בו הודיעו הצדדים על גמר הגישור ללא הצלחה ועשרה ימים לפני הגשת כתב

ההגנה של דרוקר), אך מכתב כביכול חסוי וסודי זה, במקום להגיע לידי של סוריאנו, הגיע דווקא קודם לידיה של ברטראנד, ולסוריאנו נודע דבר המכתב רק מעיון בפרסום של ברטראנד, ומפרסומים מאוחרים יותר של סטדמן וקולמן אשר המשיכו להדהד בשטף פרסומים אודות אותו מכתב, תוך טענה שהמכתב מצוי גם בידיהם.

59.8. ביום 22.4.19 ("במקרה" - יממה לפני פרסום הכתבה הראשונה בעין השביעית) הוקם במסאצ'וסטס ארה"ב, אתר בשם FORENSIC NEWS, שהתחיל מייד עם הקמתו לפרסם כתבות פוגעניות רבות אודות סוריאנו. אתר זה מנוהל ונערך ע"י סטדמן וקולמן.

59.9. החל מיום 6.6.19 מפרסם אתר העין השביעית כתבות שמצטטות אתרים אמריקאים (הנתונים מופיעים בנספח נ/23 לכתב ההגנה):

59.9.1. ביום 6.6.19: ציטוט הכתבה ב-POLITICO.

59.9.2. ביום 30.6.19: כתבה תחת הכותרת "פרטים חדשים על חקירת המעורבות הרוסית בבחירות בארה"ב", תוך אזכור וציטוט הכתבה ב-POLITICO.

59.9.3. ביום 21.7.19: דיווח על מכתב התראה של סוריאנו כנגד אתר FORENSIC NEWS.

60. ביום 17.7.19 פרסם אתר העין השביעית "גנוזך" של כתבי טענות משפטיים של כל התביעות אותן הגיש סוריאנו עד אותו היום, וכן פורסמו שם כתבי טענות של חברה בשם USG SECURITY LTD, דהיינו גוף שאיננו סוריאנו עצמו. וכך יכול למצוא הקורא, עמוד המרכז את כל כתבי הטענות בעניין סוריאנו, מאפריל 2013 ועד יוני 2019 - כולל תביעות אזרחיות שאינן קשורות לגופי תקשורת - ועוד היד נטויה. זהו עוד נדבך לטענת סוריאנו, כי הנתבעים 2-4 נוקטים בענייניו אמצעים מיוחדים מאוד, על מנת להביכו, להשפילו ולהזיק לו. יש לציין כי בעמוד הראשי של אותו הגנוזך, כתוב מטעם העין השביעית - "במדור זה נחשוף בפני הציבור פרוטוקולים, ניירות עמדה, תכתובות ומסמכים אחרים של גופי תקשורת ורגולציה. ציבור הגולשים מוזמן להשתתף בעיבוד הנתונים וניתוחם".

"במקרה", מייד לאחר העלאת עמוד הגנוזך על סוריאנו, החל אותו האתר Forensic news לפרסם כתבות חדשות על סוריאנו, שכללו גם "במקרה" נתונים ומידע מתוך כתבי הטענות שחשפו הנתבעים בעמוד הגנוזך. סוריאנו בודק בימים אלה את חוקיות עמוד ה"גנוזך" הנ"ל, מן ההיבט של חוק הגנת הפרטיות, ובפרט של ניהול ואחזקת מאגר מידע רגיש אודותיו. ייאמר כי סוריאנו הוא האדם הפרטי השני בהיסטוריה שלו מוקדש עמוד ב"גנוזך" (ראשונה הייתה ענת קס, ואולם הפרסומים בעניינה היו קשורים אך ורק ל"פרשה" על שמה, ולא לענייניה הפרטיים). הרוב המכריע של ה"גנוזך" מוקדש לגופים ציבוריים, למשרדי ממשלה, לעמותות ולחברות מסחריות (אשר כולם שחקנים בתחום התקשורת), ולא לאינדיבידואלים. עצם העובדה כי חודשיים ימים לאחר הגשת כתב התביעה המקורי, "זכה" סוריאנו כי ייפתח בענייניו דף מיוחד ב"גנוזך" העין השביעית, מעידה אף היא על התנהלות מבישה ומביכה (וייתכן שבלתי חוקית כשלעצמה) של הנתבעים 2-4.

התייחסות לעניין "הליך אחר תלוי ועומד" [סעיפים 114-119 לכתב ההגנה]

61. יש לדחות את הטענה. מדובר בשתי תביעות שונות, אף שדרוקר הוא נתבע בשתייהן. אלא שהתביעה השנייה משלימה את התביעה הראשונה. התביעה הראשונה מתרכזת בלשון הרע שדרוקר הוציא (או

לא הוציא) במשדר בגלי צה"ל. ואילו התביעה השניה נושאת עיניה לדרך שבה סיקרו הנתבעים 2-4 את כתב ההגנה שהגיש דרוקר, ביחד עם עילה שעומדת לתובע 2 כנגד הנתבעים 2-4.
62. דווקא יעילות הדיון והיבט החיסכון במשאבים ובהוצאות, מחייבים כי התביעות תתבררנה יחדיו. ואכן, שתי התביעות קבועות לדיון קדם משפט ביום 15.1.2020 והלכה למעשה אין כל עילה לעכב את בירור התביעה דנן.

התייחסות לעניין "הגנות והחרגות לגופם של דברים" [סעיפים 120-138 לכתב ההגנה]

63. בכל הכבוד, הוויכוח בין הצדדים על מהו סיקור "נכון והוגן" לא תוכרע על יסוד פרשנותם של הנתבעים בכתב הגנתם, והתובעים יטענו כי פרשנות משפטית זו איננה נכונה ואף איננה ראויה, והדברים פורטו בכתב התביעה. ראו למשל, סעיפים 64-55 לכתב התביעה.
64. התובעים יטענו כי ההגנות שלהן טוענים כעת הנתבעים 2-4, סעיפים 13(5) ו-13(10) לחוק איסור לשון הרע, אינן רלוונטיות כלל לנסיבות הספציפיות דנן.
65. לגבי האמור בסעיף 131 לכתב ההגנה, הרי שהנתבע 4 צירף היתר כללי לעיון בתיקי בית המשפט, מיום 12.6.19, אלא שהוא לא צירף את הבקשה לקבלת ההיתר (אשר כוללת הצהרות חשבוות מטעמו של המבקש), וכן לא צורף ההיתר שניתן לו (אם ניתן לו), לגבי התקופה שקדמה ליום 12.6.19 (והרי הנתבעים טוענים כעת כי הנתבע 4 עיין בתיק התביעה הראשונה במהלך מרץ-אפריל 2019).
66. בכל הנוגע להגנת "אמת דיברתי", הרי שהנתבעים כלל אינם טוענים שזו עומדת להם כיום, וזאת בשל קו ההגנה שלהם אשר מתעקש לא להיכנס כלל לבדיקת אמיתות האמור בכתב ההגנה של דרוקר. אלא שהתביעה היא גם מטעמו של התובע 2, ועולה כי הנתבעים 2-4 לא טוענים "אמת דיברתי" בהתייחס לעילתו של התובע 2, ולכך משמעות משפטית כבדת משקל.
67. התובעים יטענו כי לנתבעים לא עומדת הגנת תום לב. בנסיבות העניין אף ישנה תחולה מלאה לאמור בסעיפים 16(ב) ו-17 לחוק איסור לשון הרע.
68. הטענה כאילו עומדת לנתבעים הגנת סעיף 15(2) היא ממש טענת עוועים. והרי כל הרציונאל של הגנה זו הוא הפכי להגנת סעיף 13(7). מי שאכן מעוניין לקבל את הגנת העיתונות האחראית, אמור להוכיח כי פעל בהתאם לסטנדרטים מחמירים של זהירות עיתונאית, ועשה כן בתום לב, תוך עמידה בשורה של תבחינים שפורטו בהלכת אילנה דיין, כגון: פרסום תוך הסתמכות על מקורות מהימנים ורציניים; פרסום תוך נקיטת אמצעים סבירים לשם אימות העובדות המופיעות בפרסום; מילוי סעיף 5 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות לפיו: "לפני פרסום ידיעה כלשהי יבדקו העיתון והעיתונאי את נכונותה כמקור המהימן ביותר ובהירות הראויה לפי נסיבות העניין".
מה בין אלה לבין הנתבעים דנן?!

התייחסות לעניין "פרסומים ועוולות כלפי הנתבעים וטענת קיזוז" [סעיפים 139-141

לכתב ההגנה]

69. מדובר בשלושה סעיפים שכאילו הועתקו לכתב ההגנה ממחוזות אחרים. ראו במיוחד, התייחסות ל"תובעת" בסעיף 140.

70. מכל מקום, סעיפים אלה, 139-141, הם נטולי כל משמעות משפטית. הנתבעים לא העמידו כאן טענת קיזוז בהתאם לדרישת הדין, לא הגישו תביעה שכנגד, ואין כל משקל לאיזושהי הצהרת כוונות להגיש בעתיד תביעה כזו או אחרת.

71. למען הזהירות בלבד, מכחישים התובעים כל טענה לביצוע עוולה כלפי הנתבעים, או חלילה גרימת נזק לנתבעים.

התייחסות לעניין "התייחסות פרטנית לסעיפי כתב התביעה המתוקן" [סעיפים 142-

153 לכתב ההגנה]

72. סעיפים 142-153 לכתב ההגנה, הם פארכה משפטית.

73. בסעיפים 143-148 לכתב ההגנה, עוד ניתן לזהות דפוס סביר יחסית של "הכחשה" או "העדר הכחשה" לגבי סעיפים 1-14 לכתב התביעה.

74. כל מה שנכתב בסעיפים 149-153 לכתב ההגנה (5 סעיפים) מתייחס ל'קבוצות' של סעיפים בכתב התביעה. מדובר בהכחשה שהתבצעה בניגוד לדין.

75. תקנות סדר הדין האזרחי אינן מכירות בהכשות 'קבוצות/כלליות, כגון אלה המצויות בסעיפים 149-153 לכתב ההגנה.

76. עיון בתקנות סדר הדין האזרחי והפסיקה מעלה, כי הכחשתו של נתבע בכתב ההגנה אמורה להיות הכחשה מפורטת, דהיינו כזו המגלה לתובע מהו סלע המחלוקת. על פי הרישא של תקנה 83 לתקנות, שכותרתה "שתיקה כהודיה", "כל טענת עובדה שלא הוכחה בכתב ההגנה, או בכתב ההגנה שכנגד, במפורש או מכללא, או שלא נאמר עליה כי מודים בה, רואים אותה כטענה שמודים בה...". תקנה 85 קובעת כי "לא די בהכחשה כללית אלא חייב בעל דין לדון במפורש בכל טענה שבעובדה שאין הוא מודה באמיתותה, חוץ מטענה לדמי נזק".

תקנה 86 מוסיפה על תקנה 85 וקובעת כי "בעל דין המכחיש בכתב טענותיו עובדה שבעל הדין שכנגד טוען לה הוא לא יעשה זאת על דרך ההתחמקות, אלא ישיב לגופו של עניין.

77. בע"א (מחוזי חיפה) 4384/07 אולשביצקי פישר חברה לבניה בע"מ נ' עירית חיפה (07.07.08), התייחס בית המשפט לכללי הניסוח של כתב הגנה בקבעו:

"כללי הניסוח, שנקבעו בתקנות 83-86 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, דורשים מנתבע לנקוט עמדה ברורה כלפי טענות התובע. הוא חייב לנסח את תגובתו לכתב התביעה, כך שלא ישאר ספק מה הן השאלות השנויות במחלוקת. מתוך שהדברים ידועים נזכיר רק, שהכחשה צריך שתהא מפורשת וככל שקיימת גירסה נוגדת יש להציגה לגוף העניין וללא התחמקות".

78. בפסיקה נוספת נקבע, כי הכחשה הינה מפורטת, כאשר היא מגלה לתובע מהו סלע המחלוקת. הכחשה אמנם יכולה להיות הכחשה מלאה, ובלבד שהתובע יבין ממנה מה בדיוק מוכחש. הכחשה שממנה לא ניתן להבין דבר, הינה הכחשה סתמית ופסולה (ראו: ע"א 283/88 המזרח שירות לביטוח בע"מ נ' מומן, פ"ד מה (2) 777, 782; ע"א 371/81 נוריאל נ' אלשיך, פ"ד לו (4) 600, 610; בר"ע (י-ם) 406/08 מדינת ישראל (משרד המשפטים) נ' בנק אוצר החייל בע"מ, דינים עליון 2008 (30) 650; וואל זוסמן סדרי הדין האזרחי (מהדורה שביעית, 1995), בעמ' 307, ת"א (קריות) 4373-05-16 י.מ.א. ייצור מוצרי אריזה בע"מ נ' פלוני (2/10/16) להלן: "עניין י.מ.א.")

79. בפסיקה הוסף עוד, כי כאשר כתב ההגנה כולל הכחשות פרטניות והכחשות כוללניות באותו עניין, בית המשפט יתעלם מההכחשות הכוללניות (ראו: ת.א. (ת"א) 679/49 אלטרס נ' אשכנזי (13/6/50); ע"א 115/52 חיים אהרון ולירו נ' אריה צבי ליפשיץ (24/3/53), עניין י.מ.א.).
80. כמו כן, בית המשפט אינו נותן כל משקל להכחשה כללית. ראו בהקשר זה, הדברים האמורים בע"א 1540/97 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, חולון נ' אברהם רובינשטיין ושות' חברה קבלנית בע"מ (7/4/2003) –
- "אמת נכון הדבר, שבפסיקה הראשונה של סעיף 38 לכתב-ההגנה המתוקן הוכחש כל האמור בסעיף 33 לכתב-התביעה המתוקן, אך הכחשה זו לאו הכחשה היא, משום שאינה מפורשת ואינה מלאה, כמצוות תקנות 85 ו-86 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, השווה: ע"א 78/88 גגור נ' פורת [5]; ע"א 283/88 המזרח שירות לביטוח בע"מ נ' מומן [6]..."
81. על כן, לא ניתן לראות בהכחשות ה'קיבוציות' בסעיפים 149-153 לכתב ההגנה, כהכחשות שבוצעו כדין ובהתאם לסדרי הדין. התובעים יתנו לכך את מלוא המשקל בהמשך ניהול ההליך ובסיכומו.
82. מעל ומעבר לכל האמור, ייאמר כי הכחשה דלה וכוללנית, כאמור בסעיפים 149-153 לכתב ההגנה, תוך הפניה למה ש"תואר לעיל בהרחבה" (בבחינת יתורו התובעים ובית המשפט הנכבד אחר המיקום המתאים "לעיל" ויבינו בכוחות עצמם מה בדיוק הוכחש; היכן הוכחש; ואיך הוכחש) הינה מעשה דיוני פסול לחלוטין, שמנוגד לכללי ההתנהלות המצופים מבעל דין.
83. אשר לסעיף 153 לכתב ההגנה, סוריאנו יטען כי מסכת הפרסומים נגדו ובעניינו, הנזכרת בכתב התביעה המתוקן, גרמה לו נזקים ממוניים אשר לא נתבעו בתביעה דן. נזקים ממוניים אלה נגרמו לו בשל היחשפות של צדדים שלישיים שונים לפרסומים אודותיו, ובין היתר לפרסומים של התובעים - 4 ולאזכורים של פרסומים אלה באמצעי תקשורת שונים בשפה האנגלית. סוריאנו יבקש לחשוף את המידע לעיונו של בית המשפט הנכבד בלבד, וזאת בהמשך ניהול ההליך דן.
- ואילו התובע 2 יטען, כי הפגיעה בו נעשתה בעיצומו של קמפיין הבחירות לראשות לשכת עורכי הדין ולמוסדותיה, בו נטל התובע 2 חלק פעיל, ולעובדה זו נודע משקל גם כאשר נתבעו פיצויים בגין נזק בלתי ממוני (וראו עניין פישביין נ' בומבדן הני"ל).
84. אשר לסעיף 156 לכתב התביעה, הרי שסוריאנו מתקומם בתוקף כנגד העתירה, בשוליו של כתב ההגנה, ל"הוצאת צו חוסס". מדובר בצו נדיר שבנדירים, שמתאים אך ורק לבעל דין אשר אוחו בדפוס טורדני וכפייתי של הגשת הליכי סרק. ראו במיוחד, ת"א (מחוזי-ת"א) 16-12-58988 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.17). אין כל קשר, ולו הקלוש ביותר, בין הנסיבות דן והתובע 1 דן, ובין אלה שתוארו בהחלטה אחרונה זו או בדומות לה (ככל שקיימות).
85. ואולי זה אך אירוני, שכתב הגנה אשר מתאונן לכל אורכו על "השתקה", מסתיים לו בבקשה לחסום את פיו של סוריאנו.

 אילן בומבדן, עו"ד
 ב"כ התובעים

מועד ההגשה: 26/09/2019 18:47
מספר תיק: 32058-05-19
סוג מסמך: כתב תשובה
מספר אסמכתא למעקב: 751215

על המגיש לשמור את מספר האסמכתא לשם קבלת מידע אודותיו.
המסמך הועבר לבדיקת מזכירות.

- אם יאושר, יתויק בתיק ותאריך ההגשה החוקי יחושב לפי תאריך ההגשה בפועל ולא לפי תאריך האישור. כמו כן, יופק אישור שיוצג בתיקיית תיק נייר.
- אם לא יאושר, תשלח למגיש הודעה על כך. המסמך שנדחה יוצג בתיקיית תיק נייר.